

John Scalzi

FRONTAL

SENDROM SERİSİ 2

Çeviren
Göktuğ Börü

Duane Chapman'ın Ölümü

Hilketa sporcusu son maçında iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Ama sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Öldü.

Cary Wise

HILKETA NEWS ÖZEL HABERİ

Duane Chapman, Hilketa sahasında ölmeden önce kafası iki kez koparılmıştı.

Kafasının üçüncü kez koparılması, oyunun amacının seçilen bir rakibin kafasını koparıp sahanın sonundaki kalenin içinden fırlatarak veya taşıyarak geçirmek olduğu Hilketa için bile garipti. Boston Boys ve Toronto Snowbirds arasındaki bu gösteri maçı için ayarlanmış lüks bir locaya kurulan ve maç odasındaki hakemler tarafından kullanılan bilgisayarın, mevcut oyunda “keçi” olacak oyuncuyu savunma takımından rasgele seçmesi gerekiyordu. Keçi, hücum oyuncularının kafasını koparmak için uğraştığı, kalan savunma oyuncularının vücutlarıyla ve maç için onaylanmış silahlarla bunu engellemeye çalıştığı oyuncuydu. İki tarafta da on bir oyuncu olduğundan tek bir oyuncunun bir maçta bir veya ikiden fazla keçi görevini üstlenmesi garipti.

Ancak burada anahtar sözcük “rasgele”. Bazen elektronik zar öyle geldiği için bir oyuncu tek maçta üç kez keçi seçilebilirdi. Oyun bilgisayarı daha sonra incelendiğinde üzerinde herhangi bir oynanma olmadığı görüldü. Tamamıyla rasgele bir şekilde birinciye, ikinciye ve üçüncüye Chapman’ı seçmişti.

Bilgisayar kötü bir seçim yapmamıştı. Chapman, Boston Bays’in yıldız oyuncusu değildi. O onur, Kuzeydoğu Grubu lideriyle 83 milyon dolar değerinde beş yıllık yeni bir sözleşme imzalayan Kim Silva’ya aitti. Chapman, kritik oyunlarda hantal tank sipioları çevik izci modeller gibi yönetme konusunda uzmanlaşmasıyla tanınan Wesley Griffith gibi anahtar bir oyuncu olarak da görülmüyordu.

Chapman için Bays’in en iyi takım oyuncusu denilebilirdi; hiçbirinde uzman olmasa bile bütün pozisyonlarda ve sipio modellerinde oynayabilirdi. Bir akşam maç sonu basın toplantısında, “Onu herhangi bir yere ve sipio modeline koyun, işi halleder,” demişti Bays koçu David Pena. “Takım oyuncusu’ denildiğinde aklınıza gelen oyuncu odur.”

Chapman, Kuzey Amerika Hilqueta Ligi’ndeki üç sezonun ardından kurnaz bir keçi olmasıyla ün yapmıştı. Oyunun dört dakikalık “kapo” bölümünü geçirip rakip takımların kafasını koparmakla alacakları puanları en aza indirebiliyordu. Böyle bir stratejik oyun tarzı, sahte de olsa kan görmeye gelmiş taraftarlar için sinir bozucu olabiliyordu ama Pena gibi açık göz bir koç için böyle bir yetenek, rakipleri hata ve kötü saha stratejileri yapmaya zorlayıp onları alt edebilmesini sağlıyordu.

Bu durum, Chapman birinci devrenin dördüncü oyununda ilk kez keçi olduğu zaman apaçık görülüyordu. Bays takımından Silva maça muhteşem başlamıştı, Snowbirds keçisi Toby Warner’ın kafasını ilk dakikada koparıp oyunun “koda” bölümünde ani bir hücumla Toronto’nun sahasına

koşmuş, yalnızca otuz yedinci saniyede kalenin içinden geçerek takımına on puanlık bir avantaj sağlamıştı.

Snowbirds ikinci dakikada Bays oyuncusu Gerard Mathis'in kafasını kopararak güçlü bir yanıt verdi ama kodadaki üç dakika kırk sekiz saniyelik mücadele sonucunda kafanın fırlatılmasıyla gelen iç gol Toronto'ya sadece altı puan kazandırdı. Sonraki kapoda Birds, Nat Guzman'ın kafasını omuzlarının üstünde tutmayı başararak Bays'i baskı altına alsa da öne geçmesi için hâlâ beş puana ihtiyacı vardı.

Sonraki oyunda Chapman keçi seçildiğinde Pena ile birlikte Bays'in öne geçmesine izin vermediler. Bunun yerine sahanın merkezinde konumlanan Chapman, Bays'in kalesine doğru kaydı ve tarih sevgisiyle bilinen koç Pena'nın "Agincourt"* adını verdiği bir taktikle, keçiye ulaşmaya çalışan Snowbirds'ü belli bir alana sıkıştırdılar.

Bays takımından Laurie Hampton ve Ouida Kimbrough, Toronto'nun en iyi kafa kesicileri olan Conception Rayburn ile Elroy Gil'i indirmek için arbalet kullandılar ve Bays takımının geri kalanı Snowbirds'ü yakın dövüş içinde tutarak genel sipio kullanan Chapman'ın tank sipio kullanan Brendon Soares ve September Vigil'dan kolaylıkla kaçmasını sağladılar.

Chapman ikinci devrenin ilk oyununda ikinci kez keçi seçildiğinde o kadar şanslı olmayacaktı. Maç sonrası öncesinde arbaletle vurulduğu için öfkeli olduğunu itiraf eden Rayburn daha çok tercih ettiği çekiç yerine bu kez kılıç aldı, Jalisa Acevedo'nun tankını ve Donnell Mesa'nın savaşçısını geçip doğrudan Chapman'a saldırdı ve neredeyse rekor bir sürede, kapo başladıktan yirmi saniye sonra onun kafasını kopardı. Kırk saniye sonra Rayburn bir üst gol için şansını

* Agincourt Muharebesi, 25 Ekim 1415'te kuzey Fransa'da Yüz Yıl Savaşları'nın bir parçası olarak gerçekleşmiş ve İngiliz zaferiyle sonuçlanmıştır. -çn

denedi, Chapman'ın kafası çemberden geçti ve Snowbirds alınabilecek en yüksek puan olan on sekiz puanı alarak rahatça öne geçti.

Maçtan sonra basına verdiği röportajlarda Rayburn, Chapman'ın kafası koptuğu için hissettiği acıdan bağırduğunu söylemişti. “Hiç aldırış etmedim,” demişti. “Keçi olanların yaptığı gibi dikkatimi dağıtmaya çalıştığını sandım. Kaldı ki keçi olmanın acı verici olması gerekir. Acı duyarlılığını bu yüzden açıyoruz.”

Rayburn'ün söylediği şey önemli. Kuzey Amerika Hilketa Ligi kuralları bütün oyuncuların acı duyarlılıklarını belli bir seviyede açık tutmalarını istiyor. Kurallara göre bu, standart duyarlılığın en az yüzde beşi olmalı; çoğu oyuncu da maç sipiolarını yüzde beş ile on aralığına getirir. Buradaki mantık, *gerçek* bir acı hissedecekleri seviyenin altında bile olsa acı duyarlılığını biraz koruyarak oyuncuları gerçeklikten koparmamak, sipiolarının fiziksel hasar alabileceğini, bakım ve tamirinin pahalı olduğunu hatırlatmak.

Oyun sonunda kafası sipiosuna yerleştirildikten sonra Chapman'ın yaptığı ilk şey, Pena'nın yanına gidip bedeniyle ilgili bir gariplik olduğunu bildirmek oldu. Pena onu, Bays'in kenardaki teknik destek lideri Royce Siegel'a yönlendirdi.

Maçtan sonraki basın toplantısında, “Olması gerektiğinden daha fazla acı hissettiğini söyledi,” demişti Siegel. “Sipiosunu inceledim ama hiçbir sorun görünmüyordu.” Siegel sonrasında, Chapman'ın Philadelphia'daki bedeniyle ilgilenen bakıcısı Alton Ortiz'i aradı. (Birçok takım arkadasının aksine Chapman, bağışıklık sorunları nedeniyle bedenini dışarıya çıkaramıyordu. Gecikmeyi en aza indirmek için özel bağlantılar kullanarak sipiosunu uzaktan kontrol ediyordu.) Ortiz kendi tarafında da hiçbir garipliğin olmadığını ifade etmişti. Chapman bir sonraki oyun için, hücum tarafında, sahaya geri döndü.

Chapman acı hissinde bir artış olduğunu ifade ettikten sonra onu neden kenara almadığı sorulduğunda, “İstemedi,” demişti Pena.

Neden istemedi? Birkaç sebebi olabilir. İlki, çoğu yıldız olmayan oyuncu gibi Chapman’ın, sözleşmesindeki standart ücreti artırmak için hedeflediği performans bonusları olmasıydı. Bu bir gösteri maçı olmasına ve istatistikleri sezon kayıtlarına geçmemesine rağmen Chapman’ın sözleşmesindeki kotaları etkiliyordu. Diğer bir deyişle, maaş artırımını için erken bir başlangıç yapmış oluyordu.

İkinci sebep, Bays ve Snowbirds’ün her şeyden önce başkentte oynuyor olmasıydı. NAHL,* Philadelphia, Austin ve Kansas City ile birlikte Washington DC’ye doğru genişliyordu ve sezon sonunda bu takımlar için seçmeler yapılacaktı. Chapman gibi bir oyuncu için bu seçmeler yeni takımlarda kilit bir role yükselmesi için bir şans olabilirdi. Washington’daki maçta NAHL’in bütün üst düzey kadrosu, Washington DC de dahil birkaç potansiyel yeni takım sahibi, yatırımcısı, müstakbel yöneticisi ve koç ekibi ile popüler çocuk Marcus Shane de bulunuyordu. Chapman, bu kişilerin dikkatini çekip yeni takımların seçmelerine katılmak için maçta kalmanın kendisine avantaj sağlayacağını düşünmüş olabilirdi.

Ve Kim Silva’nın maçtan sonra dediği gibi üçüncü bir sebep de vardı: “Zaten acı içinde oynuyorsunuz. Her zaman.”

Elbette bu, bütün sporlardaki her sporcu için geçerli bir durum. Ama Hilketa sporcuları için daha da geçerli. Normal bir sporcudan hem daha yukarıda hem de daha aşağıda olduklarını biliyorlar. Onlar ayrıca birer Haden, bedenleri hareketsizken zihinleri hem Agora’daki çevrimiçi alanda hem de sipiolarıyla çevrimdışı dünyada özgürce gezinen az sayıdaki kişiler.

* Kuzey Amerika Hilketa Ligi. –çn

Haden olmayan profesyonel sporcular da dahil olmak üzere birçok kişinin Hilketa sporcularının aslında sporcu olmadığını, sadece abartılan video oyunu oyuncularına benzer bir şey olduğunu söylemesine neden olan da, insan vücudundan daha iyi ve daha verimli tasarlanmış makineler olan bu sipiolardır.

Bu durum, Hilketa oyuncularını, bu sporun hayranlarını ve birçok Haden'ı doğal olarak kızdırır. NASCAR yarışçıları sporcu kabul edilebiliyorsa en azından Hilketa oyuncularını da öyle kabul edilebilir. Ama herhangi bir Hilketa sporcusuna sorarsanız size fiziğe dayalı bir spor olduğunu söyleyecektir. Bedenleri hareketsiz olsa bile her maç doksan dakika boyunca sipioları yönetmek için gösterdikleri çaba, antrenmanları ve diğer çalışmaları hiç saymıyorum, fiziksel ve zihinsel bir güç gerektiriyor. Sıkı çalışıyorlar. Ağrı ve yorgunluk hissediyorlar. Sert ve hızlı bir vuruş olduğunda acıyı hissediyorlar. Gerçek sporcular, gerçek acı.

Ama birçok insanın bu acının gerçek olduğunu inkâr edeceğini biliyorlar. O yüzden puanı almak için, belki böyle düşünülme savaşmayacakları kadar, Haden olmayan sporcuların da savaşmayacakları kadar sonuna dek savaşıyorlar.

Bu sebeplerin hepsinden veya bazılarından ötürü Chapman sahaya geri döndü.

Sporun deneyimli izleyicileri, Chapman'da bir şeylerin yanlış gittiğini hemen görebildi. ESPN spikeri Rochelle Webb, Bays'in hücumunda Chapman'ın geride durmaya başladığına dikkat çekmişti. "Chapman sahanın gerisinde duruyor, genelde onu orada pek görmüyoruz," diye yorumlamıştı. *Washington Post*'ta Hilketa muhabiri olan Dave Miller sitedeki canlı yayında Chapman'ın oyun silahı olarak arbaleti seçtiği notunu düşmüştü. "Kariyerinde bunu üç veya dört kez yaptı," diye eklemişti Miller. "Muhtemelen gözünün önündekini bile vuramayacak hâlde olduğundan."

Miller haklıydı. Chapman, Birds oyuncusu Sonia Sparks'a ok atsa da epey bir farkla kaçırmıştı.

Normal bir akşamda Chapman'ın maçtaki pasifliği en çok konuşulan hikâye veya en azından Pena'nın sonunda pes edip onu sahadan alması için bir sebep olabilirdi ama Chapman arka planda oyalanmaya karar verdiği sırada Silva, sonraki iki hücum oyununda yirmi puan toplayıp Elroy Gil'in üst gol denemesini tek başına engelleyerek Bays'in ona neden yüksek bir maaş verdiğini apaçık gösterdi.

Silva'nın inanılmaz serisi sırasında neredeyse hiç kimse Chapman'a bakmıyordu; bakanlar da yorumlarını kendilerine saklıyor, bir yıldızın şovunu konuşuyorlardı.

Ardından Chapman üçüncü kez keçi oldu.

Başta Chapman keçi olduğunda hep yaptığı şeyleri yapıyormuş gibi görünüyordu. Vakit geçirmek için sahada saklanıyor, zikzak çiziyor, kaçıyor ve koşuyordu.

Sonra *Post* muhabiri Dave Miller bir şey fark etti. "Chapman mola mı istiyor? Hilketa'da mola yok ki."

Torontolu yıldız Rayburn, Chapman'ı yere indirdiğinde, "Chapman ellerini Rayburn'ün üzerine koydu," demişti Webb, ESPN'de. "Sanki 'Bana vurma' demeye çalışıyor."

Rayburn ona vurmadı. Chapman, Rayburn'den kurtulup sürünerek geriye giderken Toronto'nun tanklarından biri olan September Vigil'la çarpıştı.

Vigil devasa kollarından biriyle Chapman'ın sipiosunu kendine çekti.

Diğeriyle de uzanıp kafasını kopardı.

"Bilmiyordum," demişti Vigil sonrasında, sipioların duyguları göstermediğine inanan biri Vigil'in kişisel sipiosunda tam bir şok içinde öylece oturduğunu henüz görmemiş demektir. "Kafasını koparıırken Duane çığlık attı ama bu olduğunda hepimiz çığlık atarız. Çığlık atmamız da *gerekir*. Diğer oyuncunun dikkatini dağıtıp kafasını karış-

tırmak istersiniz. Onun da dikkatimi dağıtmaya çalıştığını sandım.”

Vigil'in dikkati dağılmadı. Chapman'ın kafasını Rayburn'e fırlattı, o da kaleye girip sekiz puan kazandı.

Siegel, Chapman'da bir sorun olduğunu anlamıştı artık. “Duane'in bakıcısı Alton beni aradı, kalp atışının ve beyin aktivitesinin çok düzensizleştiğini söyledi,” demişti Siegel. “Fiziksel istatistiklerini gözlüğüme yansıtıp Alton'ın söylediklerini doğruladım. Alton, Chapman'ın sipio bağlantısını koparmam için bana bağıyordu. Bir şeylerin kontrolden çıktığına ikna olmuştu. Ama bu şey sipio değildi. Öyleyse bile ben anlayamadım.” Siegel yine de sipionun fişini çekmişti.

Seyircilerin ve diğer oyuncuların bakış açısından özel hiçbir şey olmamıştı. Daha öncesinde bağlantı sorunları veya büyük bir hasar olduğunda da oyuncuların sipiolarının fişi çekilmişti. Yeni set öncesi bir el arabası sahaya girip kafası olmayan sipioyu götürdüğünde bazı taraftarlar alkışladı. Pena, maçın kalan dakikalarında oyuna almak için Warren Meyer'i yanına çağırdı. Duane Chapman'ın 225 kilometre ötede, aniden hayat mücadelesi verdiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Bays'in 58-41 kazandığı maçın bitimine dakikalar kala Chapman bu mücadeleyi kaybetti. Son saniyelere girildiğinde Alton Ortiz, Pena'ya haberi vermişti.

Normalde bir maçın ardından oyuncular, kişisel sipiolarına geçmek için biraz ara verip röportajlar için hiç vakit kaybetmeden basın toplantısına geçerlerdi. Bu kez öyle olmadı. Hem Bays hem de Snowbirds hâlâ maç sipiolarındayken kendi soyunma odalarına gönderildiler. Pena ve Snowbirds koçu Linda Patrick sessizce oyuncularına Chapman'ın öldüğü haberini verdiler.

Neredeyse bütün Bays ve Snowbirds oyuncuları maç

sonu basın toplantısından çekilip şok olmuş hâlde evlerine gittiler. Sadece Pena, Siegel, Silva, Rayburn ve Vigil, muhabirlerle görüşmek için kaldılar. Muhabirler de Chapman hakkında tek tek bilgi alıyorlardı.

Basın toplantısında Chapman'ın nasıl öldüğü sorulduğunda, "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz," demişti Pena. Sağlıklı bir Haden sporcunun birden ölmesine neyin sebep olduğunu bulmanın günler, belki de haftalar süreceğini söyledi. Washington polisi, adli tabipler, FBI'nın Haden işleri şubesi ve bizzat ligin kendisi bu konuyu inceleyeceklerdi.

Pena'ya Chapman'ın ölümünün ligi nasıl etkileyeceği sorulduğunda koç, soruyu soran muhabire bir böcekmiş gibi baktı. "Şu anda açıkçası umurumda bile değil," dedi.

Yanıt doğrudu ama soru da yersiz değildi. Bays-Snowbirds maçının, Kuzey Amerika'da en hızlı büyüyen spor olan Hilketa için, gelecek senenin satışa sunulacak dört yeni takımıyla birlikte bir vitrin olması amaçlanmıştı. Çin, Rusya ve Almanya'dan temsilciler, Avrupa ve Asya'da bir veya daha fazla uluslararası lig kurma düşüncesiyle maça gelmişlerdi. Ligin en büyük yıldızı Silva'nın gövde gösterisi yaptığı maçın lig için bir zafer olması gerekirken, ligdeki ilk sporcunun ölümü her şeyi gölgelemişti.

Yıldızının parlamasını uman oyuncu Chapman ise Hilketa'nın tarihine istemeyeceği şekilde trajik bir giriş yapmıştı.

Basın toplantısının sonuna doğru gözle görülür bir şekilde duyusallaşan Pena, "İnanamıyorum," demişti. "İşte Duane tam olarak böyle biriydi. Bu spora her şeyini verdi. Lige her şeyini verdi. Sahayı asla terk etmek istemezdi."

Sahayı hiç terk etmemişti. Ta ki temelli terk edene kadar.

1

Duane Chapman'ın ölümünü neredeyse kaçıırıyordum.

Böyle bir şeyin olacağını o zaman elbette bilmiyordum. Tek bildiğim, annem ve babamla birlikte yaşamam gereken “özel bir gösteri maçı deneyimine” geç kaldığımdı. Kuzey Amerika Hilqueta Ligi'ndekiler, yeni Washington DC takımı için babamın yatırım yapmasını gerçekten ama gerçekten fazlasıyla istiyorlardı ve lüks bir locada onu ağırlamanın işlerini göreceğini düşünmüşlerdi.

Ben bu konuda biraz şüpheliydim. Hem eski bir NBA oyuncusu hem de yeni bir gayrimenkul milyarder olarak babamın loca tecrübesi zaten vardı ve locaları çok da özel görmezdi. Ama hepsi Hilqueta hayranı olan ev arkadaşlarımla, maça geldiğim için hasetlerinden çatlayıp kıpkırmızı olduklarını biliyordum. Justin ve Justine ikizler için durum tam olarak da böyleydi, son üç gündür ne zaman yanlarını-

dan geçsem sipiolarının LED ışıkları kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Abarttıklarını düşünüyordum şahsen.

Maçın başına yetişmek için evden zamanında çıksam da toplu ulaşımın benim için başka planları vardı. Maçın ilk yarısını, giderek huzursuzlanan yolcularla dolu bir metronun içinde geçirdim.

Maç başlar başlamaz *Nerede kaldın*, diye mesaj attı annem.

Metrodayım hâlâ, diye yanıt verdim. *On beş dakika önce durduk. İlk kimi yiyelim diye karar vermek için birbirimize bakıyoruz.*

Bence sen güvendesin, diye yanıt verdi annem.

O kadar da emin olma, dedim. *Birkaçının sipiomu parçalayıp akümü almak istermiş gibi beni süzdüğünü görebiliyorum.*

Peki, eğer hayatta kalırsan acele etmeye çalış, yazdı annem. Baban Alman iş adamlarının istilasına uğradı ve ben de reklamcılar tarafından küçümseniyorum. Böyle bir şeyi kaçırmak istemezsin.

Bir de maç varmış diye duydum, yazdım.

Bir de ne varmış? diye yanıt verdi annem.

Nihayet metro tekrar hareket etmeye karar verdi ve on dakika sonra, maçın ikinci yarısına yetişmek için koşuşturan metro kurbanlarının arasından geçerek stadyuma girdim. Bazıları Boston Bays'in beyaz ve mavisini, bazıları da Toronto Snowbirds'ün mor ve grisini giymişlerdi. Bazılarının üzerinde de Washington Redhawks'ın burgonya ve altın sarısı vardı çünkü burası Washington DC'ydi, neden bu renkleri giymesinlerdi ki?

"Ben yardımcı olayım," dedi gişe görevlisi, eliyle beni çağırarak. Çoğu kişi çoktan stadyumda olduğu için gişe görevlisi pek de meşgul değildi. Bilet barkodunu göğüs monitörüne yansıtım ve o da taradı.

"Loca, çok güzel," dedi. "Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?"

Başımla onayladım. “Buraya daha önce gelmişim.”

Tam cevap vermek üzereydi ki arkamızda bir kargaşa patladı. Kargaşanın olduğu yere doğru baktım ve slogan atıp pankart sallayan küçük bir grup eylemci gördüm. HILKETA AYRIMCILIKTIR, yazıyordu pankartların birinde. Bir diğerinde BIRAKIN BİZ DE OYNAYALIM, yazıyordu. Başka birinde ise BASKLAR BİLE HILKETA'YI SEVMİYOR, yazıyordu. Eylemciler stadyum güvenliği tarafından yaka paça dışarı çıkarılıyorlardı ve durumdan hiç memnun değillerdi.

“Şu pankartı anlamadım bile,” dedi gişe görevlisi, eylemciler stadyumdan atılırken.

“Hangisini?”

“Basklar yazanı.” Bask sözcüğünü “basık” diye telaffuz etmişti. “Diğerlerini anlıyorum. Bütün Hilketa oyuncularını Haden ve bu adamlar da...” Eylemcileri gösterdi, hiçbirini Haden değildi. “Bundan hoşlanmıyorlar. Ama diğer pankart ne anlama geliyor?”

“‘Hilketa’ sözcüğü Baskçadan geliyor,” dedim. “‘Cinayet’ demek. Basklardan bazıları bu sözcüğün kullanılmasından rahatsız. Onları kötü gösterdiğini düşünüyorlar.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Bask değilim.”

“Herkesin cinayet anlamına gelen bir sözcüğü vardır,” dedi görevli.

Başımla onaylayıp geri çekilen eylemcilere baktım. Birkaçı beni görmüş ve daha büyük bir coşkuyla slogan atmaya başlamıştı. Görünüşe göre bir Haden olduğum için dertlerinin sebebinin ben olduğumu zannediyorlardı. Gözlüğü olanlar da vardı, görüntümü kaydediyorlarmış veya herkese açık olan bilgilerimi bulmaya çalışıyorlarmış gibi bana sabit bir şekilde bakıyorlardı.

Eh, yeni bir sipio kullanıyordum ve çalışmadığım zaman-

lar bilgilerimi herkese açmıyordum, o yüzden size iyi şanslar, arkadaşlar. Gişe görevlisine teşekkür edip içeri girdim.

Gittiğim loca büyüktü, birkaç düzine insanın ve tam teşekküllü bir barın sığacağı şekilde tasarlanmıştı. Aslında spor sahası manzaralı bir otel konferans salonu da denebilirdi.

Ailemi görmek için etrafa bakındım. Önce babamı buldum, bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Eski bir NBA oyuncusu olduğundan birçok odadaki çoğu insandan uzundu. Ve dünyadaki en ünlü insanlardan biri olan Marcus Shane olduğundan etrafı genelde kalabalık olurdu.

Babam oradayken hayranlarının oluşturduğu iç içe geçmiş iki çember çevresini kaplamıştı; bir şeyler anlatan babamı ellerinde içkilerle kendilerinden geçmiş bir şekilde izliyorlardı. Başka bir deyişle babam doğal yaşam alanındaydı.

Babam beni görünce el salladı ama yanına gitmem için herhangi bir işaret yapmadı. Ne demek istediğini biliyordum. Çalışıyordu. Kalabalıktan birkaç kişi babamın kime el salladığını görmek için benim tarafıma doğru baktı ama yalnızca anonim bir sipio görünce ilgilerini yine babama çevirdiler. Benim için hava hoştu.

“Ah, süper. Al bakalım şunu,” dedi birisi, bardağını bana uzatarak.

Başımı kaldırdım ve orta yaşlı, takım elbiseli bir adam gördüm. “Anlamadım?” dedim.

“Bitti bu,” dedi bardağı sallayarak.

“Pekâlâ. Tebrikler.”

Adam gözünü sipioma dikti. “Sen servis yapmıyor musun?”

“Pek sayılmaz.” FBI kimliğimi takım elbisesine yansıtıp yaşanacak rezillikten keyif almayı düşündüm. Benden önce beyaz bluzlu ve önlüklü biri gelip, “Onu ben alayım,” dedi ve takım elbiselinin bardağını aldı.

Takım elbiseli homurdandı. “Bir bardak daha getir. Jack kola.” Babamın tarafına doğru yürüdü.

“Kusura bakmayın,” dedi garson.

“Senin hatan değil.” Mekâna şöyle bir baktım. “Çok ilginç.”

“Ne ilginç?”

“Haden’lar tarafından oynanan bir oyun için buraya gelen Haden olmayanlarla dolu bir locada, adamın sipio gördüğünde yaptığı ilk şey içki bardağını vermek oluyor.” Garsonun elindeki bardağı gösterdim.

“Yenisini getirsem iyi olacak,” dedi garson.

“Tabii. İçine tükürmemeye çalış.” Garson gülererek uzaklaştı.

Locanın içini balkondan ayıran cam duvara gittim, oradaki kapıdan geçtim, balkon korkuluğuna ulaştım ve seyircilerin uğultusunu kulak verdim. Kalabalığın boyutu düşünülmürse ligin Washington’a doğru genişlemek istemesi mantıklıydı. Stadyum en üst sıralara kadar doluydu.

“Ne olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yok,” dedi yanımdaki adam, onun yanında duran başka bir adama.

“O kadar karmaşık değil,” dedi diğer adam ve sahadaki kafasında parıldayan, yanıp sönen kırmızı bir ışık çemberi bulunan sipioyu işaret etti.

“Şu sipio keçi. Karşı takımın kafasını koparmak istediği oyuncu o işte. Karşı takım kafasını almaya çalışırken kendi takımı da kafasının koparılmasını engellemeye çalışıyor.”

“Kafasını aldıklarında da tekmeleyp kale direklerinden geçirmeye çalışıyorlar.”

“Tekmeleyebilirler, fırlatabilirler, taşıyarak geçirebilirler, evet.”

“Ayrıca herkesin kılıcı, çekici, sopası var.”

“Evet var çünkü çok eğlenceli.”

İlk adam durup düşündü. “Neden ‘keçi?’”

İkinci adam tam açıklamaya başlamıştı ki ben annemi bulmak için tekrar içeri girdim.

Annemi koltuklarda buldum, genç ve aşırı coşkulu bir adam onu tavlamaaya çalışırken annem yüzünü sahaya dönmüştü; elinde içki, yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Annemin cinayet işlemeye alternatif olarak kullandığı o gülümsemeyi fark ettim. Hem annemi aşırı coşkulu adamdan kurtarmak hem de aşırı coşkulu adamı annemden kurtarmak için yanlarına gittim.

“Chris, nihayet,” dedi annem ben gelince. Annemin yanağıma bir öpücük kondurması için eğildim. Dönüp yan koltuktaki arkadaşımı gösterdi. “Bu Marvin Stephens. Ligin halkla ilişkiler departmanından.”

Stephens ayağa kalkıp elini uzattı, ben de sıktım. “Sizle tanışmak benim bir keyif, Chris,” dedi. “Büyük bir hayranınızım.”

“FBI ajanlarının hayranları olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Şey, hayranlığım FBI işinizden dolayı değil,” dedi Stephens, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Gaf yaptığımı düşünüp endişelenmişti. “Yani eminim ki FBI işinde de başarılısınızdır.”

“Teşekkürler,” dedim soğuk bir tavırla.

“Gençliğinizden bahsetmiştim.”

“Ah, meşhur olduğum için meşhur olduğum zamanları diyorsunuz.”

“Ben öyle söylemezdim.” Stephens’in korku dolu bakışları geri dönmüştü. “Demek istediğim, her yerde Haden’lar için bir sembol olmuştunuz.”

Kaç farklı korku dolu bakış elde edebileceğimi görmek için Stephens’in üstüne biraz daha gitmeyi düşündüm. Ama pek hoş olmazdı.

Neyse, zaten haksız da değildi. Gençliğimde her yerde

Haden'lar için bir semboldüm, bir hastalık yüzünden bedenlerine kenetlenmiş olan, tıpkı benim yapmış olduğum ve hâlâ yapıyor olduğum gibi makine ve sinirsel ağları kullanarak dünyada tutunmaya çalışan çok sayıda insan için bir poster çocuktum. Poster çocuk olmak çok güzeldi, ta ki tadı kaçana kadar. Ondan sonra da o işi bırakıp FBI için çalışmaya başladım.

Tüm bunları, hâlâ ayakta duran ve kendini ateşe attığı için gittikçe daha da endişeli görünen Stephens'a açıklayabildim. Şöhret basamaklarında "şu anda neredeler" kategorisinde yer aldığımı hatırlatacak bir lafı istemeden ağzından kaçırın diğer birçok insan gibi Stephens da sadece iltifat etmeye çalışıyordu ve sonra bunun kötü bir fikir olduğunu fark etti. Halbuki benim istediğim ve olmasını planladığım şey oydu.

Açıklama yapmak zaman alacaktı ve bir spor etkinliği için uygun olmayan türden uzunca bir sohbet etmek gerekecekti.

"Evet, olmuşum," dedim. "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

Stephens rahatlayıp tekrar yerine oturdu.

"Marvin de bana Hilqueta oyununu açıklıyordu," dedi annem, sahaya doğru el sallayarak. Sahada Bays ve Snowbirds takımları, yakın dövüş silahlarıyla birbirlerine giriyordu. "Tüm *detaylarıyla*."

"Harika bir oyun," dedi Stephens bana. "Siz de seviyor musunuz?"

Omuz silktim.

"Chris çocukluğundan beri video oyunları ile daha çok ilgileniyor," dedi annem.

"Hilqueta da bir video oyunu," dedi Stephens. "Hatta NAHL, sporcularımızın idmanlarına yardımcı olmak ve

yeni yetenekler bulmak için birçok sanal lige sponsor oluyor. Haden olsun veya olmasın.”

“Dışarıda Haden olmayan birkaç kişinin eylem yaptığını gördüm,” dedim. “Ligde çok iyi temsil edildiklerini düşünüyorlarmış gibi görünmüyorlardı.”

“Eh, yetenek anlamında aralarında bir fark var,” dedi Stephens. “Haden olmayanlar sipioları yönetirken hâlâ geride kalıyorlar. Tepki süresiyle alakalı bir durum.”

“Öyle mi?”

“Resmi yanıt bu en azından.” Stephens’ın korku dolu bakışı geri dönmüştü. Söylediği şeyi ve onu nasıl söylediğini fark etti. Ne kadar süredir bu işi yaptığını merak ettim. “Demek istediğim, sebep *bu*. Mazeret değil. NAHL, Haden statüsüne bakılmaksızın bütün kalifiye sporculara açıktır.”

“Öğrendiğim iyi oldu.”

“Sipioları yönetme konusu sıkıntılı sadece. Biliyorsunuz...” Beni, daha doğrusu sipiomu işaret etti. “Sinirsel ağ olmadan Kişisel Araç içinde hareket etmek fazlasıyla yetenek ve dikkat gerektirir.” Stephens sahayı gösterdi: Torontolu bir tank sipio, yumruklarıyla bir Bays oyuncusunun yüzünü dağıtırken herkes alkışlıyordu. “Bu göreve başladığımda oyuncuların ne yaptıklarını hissedebilmem için beni bir VR* düzeneğine koyup açık bir sahada bir tank sipioyu yönettirmeye çalıştılar.”

“Nasıldı?” diye sordum.

“Duvara girdim,” diye itiraf etti Stephens. “Birkaç kez. Nasıl çalıştığımı bir türlü anlayamadım. O yüzden Haden olmayan birinin henüz bu oyunu profesyonel seviyede oynamıyor olması şaşırtıcı değil. Haden’ların bizden daha avantajlı oldukları tek yer.” Korku dolu bakış geri dönmüştü. “Şey, *tek* yer değil elbette, demek istediğim...”

* Sanal gerçeklik. -çn

O laftan sonra annem bana göz attı ve bardağındaki buzları Stephens'a doğru bakarak tıngırdattı. "Rica etsem bardağımı doldurabilir misin?" dedi ve adam büyük bir hevesle bardağı kapıp kendini bulunduğu zor durumdan kurtardı.

"İyi birine benziyor," dedim, Stephens'ın barmene koşuşunu izlerken.

"Dünyadan bihaber," dedi annem. "Para koparmak istedikleri adamın eşine bakıcılık yapsın diye ligin feda edebildiği tek takım elbiseli olduğu için bana tahsis edildiğine eminim." Annem, etrafında başka bir hayran çevresi oluşan babama başıyla selam verdi. "Stephens'ın görece zararsız olacağını düşündüklerine eminim."

"Senin kim olduğunu bilmiyorlar mı?" diye sordum.

"Marcus'un eşi olduğumu biliyorlar." Omuz silkmek yerine kullandığı oldukça zarif bir el hareketi yaptı. "Onun haricinde kim olduğumu bilmiyorlarsa bu onların sorunu."

Annem, yani Jacqueline Oxford Shane, Shane Enterprises yönetim kurulu üyesi, Ulusal Haden Aile Derneği başkan yardımcısı, şiddetli bir fon avcısı, Virginia'nın en eski ve siyasi yönden en güçlü ailelerinden birinin yavrusu, babamla tanışıp evlenmeden önce şu anki ABD başkan yardımcısının eski sevgilisi. Söylentilere göre başkan yardımcısı annemden ayrıldığına hâlâ pişmanmış. Ben gayet mutluyum. Eğer annem onunla devam etseydi ben burada olmayacaktım.

Başımı babamın tarafına doğru eğdim. "Babam ne durumda bu arada?"

"İyi durumda," dedi annem. "Bildiği işi yapıyor."

"Görünüşe göre babamın 'özel gösteri maçı deneyimi' uluslararası işinsanlarının saldırısı altında."

"Lig babanı etkilemeye çalıştığı için buraya davet edildiğimizi düşünmüyordun, değil mi?" dedi annem. İşinsan-

larına el sallıyordu. “Davet edildik ki baban *onları* etkileyebil-
bilsin.”

“Bu yeni takıma babam yatırım yapacak mı yani?” diye sordum.

Annem yine el hareketini yaptı. “Sayıları inceliyoruz.”

“Nasıllar peki?”

Annem yanıt veremeden iki beyefendi çıkageldiler, hafifçe eğilerek selam verdiler ve sonra birisi Japonca konuşmaya başladı.

“Bay Fukuyama konuşmanızı böldüğü için özür diliyor ve bir Hilketa oyuncusu olup olmadığımızı merak ediyor,” dedi tercüman olduğu belli olan ikinci adam.

Sistem tercümanım, Fukuyama’nın İngilizce konuşmadığını algıladığı anda bana çeviri yaptığı için Bay Fukuyama’nın ne söylediğini biliyordum.

Ayağa kalkıp hafifçe eğilerek selam verdim. “Maalesef bir oyuncu olmadığımı Bay Fukuyama’ya iletin lütfen.”

“Robot oyuncu değilmiş,” dedi tercüman Fukuyama’ya Japonca.

“Lanet olsun,” dedi Fukuyama. “Bu sefer oyuncularla tanışacağıma söz vermişlerdi. Bir Asya Hilketa liginde yatırım yapacağımı düşündükleri hâlde bana ürünü neden göstermediklerini anlamam mümkün değil.”

“Belki de maçtan sonra bir oyuncuyla tanışsınız, efendim,” dedi tercüman.

“Umarım.” Fukuyama beni başıyla selamladı. “Yine de şu robotun imzasını alalım. Torunuma bir oyuncunun imzasını alacağıma söz verdim.”

“Ama bu bir oyuncu değil,” dedi tercüman.

“Torunum farkı anlamaz.”

Tercüman takım elbisesinin cebine uzanıp küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. “Bir imza alabilir miyiz lütfen?” diye sordu İngilizce.

“Elbette,” deyip kalemi aldım ve not defterini imzaladım. İmzanın altına da İngilizce, “Ben bir Hilqueta oyuncusu değilim” diye ekledim. Not defterini kapatıp kalemlerle birlikte tercümana geri verdim. Fukuyama ve tercüman eğilerek selam verdikten sonra gittiler.

“Meşhur olmuşsun,” diye dalga geçti annem.

“Locaya girdiğimde birinin elime içki bardağı tuttuğunu düşünürsek bu büyük bir gelişme.”

“Kim yaptı onu?”

“Şuradaki...” Şu anda babamın hayranlarının dış çemberinde olan takım elbiseliyi gösterdim.

“Ah, o mu?” dedi annem. “Tanıştım kendisiyle. Lavuk tam bir yalaka.”

Annemi yalaka takım elbiseli konusundan uzaklaştırmak adına, “Lig için sayıları incelediğinizi söylüyordun, sonra konuşmamız bölündü,” diye bir hatırlatma yaptım. “Sayılar ne âlemde?”

“Ucu ucuna gibi.”

“Ah, o kadar iyi yani,” dedim.

“NAHL kendisini Kuzey Amerika’da en hızlı büyüyen spor dalı olarak adlandırıyor ama diğer bütün spor dalları yıllardan beri var, o yüzden söyledikleri pazarlamadan başka bir şey değil,” dedi annem. “Hilqueta’nın takipçileri ve ürün satışları artıyor ama lig çok para harcıyor. Babanın bayilik tarzındaki bir işe yatırım yapmanın değer önerisiyle ilgili soruları var.”

“Yani *senin* soruların var.”

“*İkimizin de* soruları var,” dedi annem. “Lig, babanla benim birbirimizle konuştuğumuzun farkında değil gibi görünüyor.”

“Bu işin sonu çok güzel olacak.”

“Göreceğiz.” Annem birden bir şey aklına gelmiş gibi

bana baktı. “Leslie nerede?” diye sordu. “Seninle gelmeyi düşünüyordum diye hatırlıyorum.”

“Meşgul,” dedim. Söz konusu “Leslie” FBI’da Haden işleri şubesinde partnerimdi.

“Meşgul mü? Neyle meşgul?”

“Güneş ışığından kaçmakla. Bugün pazar anne.”

Annem bunu duyunca hafifçe homurdandı. “Leslie’nin geceleri o kadar geç kalmaması lazım, Chris.”

“Gönüllü yaşam koçu olmak istediğini kendisine iletceğim.”

“Ben yaşam koçluğuna varım. Leslie çok şirin biri.” Tam burada içimden güldüm çünkü Vann’le partner olduğum bir yıl içerisinde “şirin” sıfatı onun için yalnızca bir kez kullanılmıştı, o da şu anda. “Ama başıboş.”

“Başıboş olmayı seviyor.”

“Eh, evet. Neyle mutlu oluyorsa onu yapsın. Bak, problem çocuk geliyor yine.” Annemin bardağıyla birlikte geri gelen Stephens’i işaret etti.

Tribünlerden yoğun bir gürültü yükseldi. Annem içkisini aldığı için değil, sahada Duane Chapman’ın kafası kesildiği için.

Annem yüzünü buruşturdu. “Şundan nefret ediyorum.”

“Oyuncu aslında iyi,” diye rahatlattı annemi Stephens. “Vahşi görünüyor ama o sipio bedeni. Oyuncu ve gerçek kafası oldukça güvende. Adam bir Haden sonuçta.”

Annem boş gözlerle sessizce Stephens’a baktı.

“Ki siz bunu, şey, *zaten* biliyordunuz,” dedi Stephens garipçe.

Annem boş gözlerle Stephens’a bakmaya devam etti.

“Ben en iyisi patronumun yanına gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorayım,” dedi Stephens ve yine aceleyle uzaklaştı.

Annem adamın arkasından baktıktan sonra dikkatini oyuna çevirdi. Duane Chapman'ın kafasız sipiosu Hilqueta sahasında boylu boyunca yerde yatıyordu. Bu sırada karşı takım tarafından taşınan kafası sahada her seferinde bir metre ilerlemeye devam ediyordu.

“Sahada kafasız bir sipio bedeni görmek beni rahatsız ediyor,” dedi annem. “Aklıma sen geliyorsun.”

“Sipiolarımdan hiçbiri şu âna kadar kafasını kaybetmedi,” dedim.

“Bir kamyonun önünde bisikletini sürdüğün zamanı hatırlıyorum,” dedi annem. “Sekiz yaşındaydın.”

“O zaman sipiom kafasını kaybetmemişti, kamyona çarpıp entegre olmaktan çıkmış ve *paramparça* olmuştu.”

“Demek istediğim de o,” dedi annem. “Sipio bedenleri organlarının ayrılması için tasarlanmıyor.”

Sahayı gösterdim. Snowbirds'le Bays kılıçlarla ve savaş çekiçleriyle birbirlerine saldırıyorlardı. “Bu sipio bedenleri *farklı*,” dedim. “Kesilen kafalar ve koparılan uzuvlar oyuna heyecan katıyor.”

Söylediklerimi kanıtlamak istercesine bir Snowbirds oyuncusu şiddetli bir darbeye rakip oyuncunun kolunu havaya uçurdu. Bays oyuncusu da Snowbirds oyuncusunun sipiosunun kafatasına çekicini indirerek yanıt verdi. Ardından iki oyuncu da Duane Chapman'ın kafasının olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Bu mücadele seyirciler tarafından daha da büyük alkışlarla karşılandı.

Annem yine yüzünü buruşturdu. “Bu oyunu pek sevmiyorum sanırım.”

“Ev arkadaşlarım seviyor,” dedim. “Maça geleceğimi duyduklarında beni öldürüp biletimi almayı planladılar. Bu oyuna bayılıyorlar.”

“Ama *sen* de çok sevmiyorsun, değil mi?” diye sordu annem. “Stephens sevip sevmediğini sorduğunda omuz

silkthin. Çocukluğunda da çok takip ettiğini hatırlamıyorum.”

“Basketbolu daha çok severdim.”

“Normali de o,” dedi annem. “Basketbolun ailemizdeki yeri ayrı. Ama sorum o değildi.”

Duraksadım ve vereceğim cevabı düşünmeye başladım.

Uzun bir yanıt verecek olsaydım şöyle derdim:

Haden sendromum var. Bu hastalığa o kadar erken yaşta yakalandım ki hastalığımın olmadığı zamanı hatırlamıyorum bile. Haden sendromuna sahip olmak kendi vücudunda kenetlenip kalman demek. Beynin sorunsuz çalışıyor ama vücudun çalışmıyor. Haden, dünya nüfusunun yaklaşık yüzde birini ve Birleşik Devletler’de de yaklaşık dört buçuk milyon insanı, diğer bir deyişle aşağı yukarı Kentucky’nin nüfusu kadar insanı etkiliyor.

Kentucky nüfusu kadar insanı kendi kafalarının içine hapsolmuş hâlde bırakamazsınız. Özellikle de sendrom kurbanlarından birisi, hastalığa ismini veren, zamanın first lady’si Margaret Haden ise. Birleşik Devletler ve diğer ülkeler, Haden’ların iletişim kurmasını sağlayan, vücuda yerleştirilebilir sinirsel ağlar, bir toplum olarak var olabileceğimiz bir yer olan “Agora” adındaki çevrimiçi bir evren ve daha çok “sipio” olarak bilinen, etrafta yürümemize ve Haden olmayanlarla neredeyse eşit şartlarda etkileşime girebilmemize olanak sağlayan android benzeri “Kişisel Araçlar” gibi teknolojileri içeren inanılmaz bir projeye fon sağladılar.

“Neredeyse eşit şartlarda” diyorum çünkü sebebini biliyorsunuz. İnsanlar bildiğiniz gibi. Ne yazık ki pek çoğu, bildiğimiz anlamda insan gibi görünen biriyle robota benzeyen birine tam olarak aynı şekilde davranmıyor. Örnek olarak Bay Takım Elbiseli Yalaka’nın kapıdan adımımı attığım anda bana bardak uzatmasını verebiliriz.

Sadece o da değil, sipio vücudu kelimenin tam anlamıyla

bir makine. Genellikle ortalama bir insan gücünde ve becerisinde çalışacak şekilde ayarlanmalarına rağmen sporlarda sipiolar çoğunlukla kabul görmez. Ofisinizin softbol takımı için sipio içinde olan bir iş arkadaşınız mı var? Sorun yok. Nationals* için kısa topçu pozisyonunda mı oynayacak? O olmaz işte. Evet, davalar da açıldı. Görünüşe göre yasaların gözünde sipiolar insan vücutlarıyla aynı değil. Arabalardan farkları yok.

Sonra Hilketa çıkageldi. Sipioları yöneten insanların, yani Haden sporcularının oynaması için tasarlanmış gerçek bir spor. Hatta *özellikle* de Haden olmayanlar arasında popüler bir spor. Bu da Hilketa sporcusu olan Haden'ların, Haden çevreleri dışında da gerçek bir şöhret sahibi olmaları anlamına geliyor. Sporun başlangıcından on sene sonra, NAHL Birleşik Devletler ve Kanada'da dört grupta yirmi sekiz takıma ev sahipliği yapıyor, normal sezonda maç başı 15 bin seyirci ortalaması var, bunların yüzde 95'i Haden olmayanlar. Ayrıca sporcular milyonlar kazanıyorlar ve çocukların duvarlarında poster oluyorlar. Haden'lar ve Haden'ları umursayan herkes için çok önemli bir şey bu.

Duane Chapman'ın kafasının kale direklerinin arasından girip Snowbirds'e sekiz puan kazandırışını izlerken, elbette, diye düşündüm, Hilketa'nın bu kadar popüler olmasının nedeni oyuncuların sahte bir kafa kesme yoluyla puan kazanması ve yakın dövüş silahlarıyla birbirlerine saldırmasıydı. Bir Amerikan futbolu sahasında, karmaşık bir puanlama sistemine sahip, iki takımlı bir gladyatör dövüşü. Diğer bütün takım sporlarının isteyip de, insanlar gerçekten öleceği için sahip olamadığı şiddete sahip Hilketa.

Bu durum da oyuncuları insanlardan büsbütün başka bir seviyeye koyuyor. *Ve bu da* Haden'lar ve Haden'ları umursayan herkes için çok önemli bir şey.

* Washington Nationals, bir Amerikan beyzbol takımı. -çn